

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. VIII. De exteriori reuerentia in oratione mentali necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

DE ORAT. MENTALI. 71

CAP. VIII.

*De exteriori reuerentia in oratione
mentali necessaria.*

LICET ea quæ de loco ac tem-
pore diximus, magis sint ora-
tionem mentalem, quam vo-
calem agere volentibus necessaria;
quo ad exteriorem tamen reueren-
tiam parum inter se ambę differunt.
nam in vtraque anima se Deo sistit,
cum eoque conuersatur ac loquitur;
præterquam quòd in mentali, eò
quòd diuturnior est, forsàn æquius,
videatur aliquid de corporali labo-
re & contentione remittere: æquis-
simum nihilominus & rationi con-
sentaneum videtur, vt homo tem-
pore & loco ad orandum & medi-
tandum se disponens exterius, pro-
ut potest reuerentiam, infinitæ Dei
cum quo agit maiestati, debitã ser-
uet. Ergo interim dum orat, si possit,
apertum habere caput studeat: ita
namque id reuerentia & humilitas
Christo Domino, qui cum loquitur,
& cui se sistit orando, vt suadet D.

Bona-

In specul. discipl. c. 25. Bonaventura, debita exigit. Capu

porrò apertum subiectionem & ob
edientiam, quæ Christo capiti de
betur denotat. Nec verò mirum cui
quam videatur, ad hoc nos præce
ptum aliaque minuta singulatim de
scendere, cum Apostolus Paulus
ipsum velat serium quid & ad cul
tum Dei & Ecclesie ædificationem
imprimis necessarium, Corinthi
1 Cor. 11. tradat, dicens, *Omnis vir orans aut
prophetans velato capite deturpat
caput suum spirituale quod est Christi
stas. & non debet velare caput suum,
quoniam imago & gloria Dei est. cuius
rationem rei reddens glossa ait:*

Gloss. ibid. Quòd alio tempore vir caput ope
riens inter orandum aperiat, ratio
est, quòd inter orandum se iudici fi
stans cum ipso loquatur, atque ita
orando conditionem suam, quòd
scilicet ad imaginem Dei conditus
in omnibus illi subditus esse debeat,
profiteatur oportet. Tamen si autem
de illis loquatur Apostolus qui in
templo publicè orant, eadem tamè
est, de eo qui orat priuatim, ratio, cū
nulla

DE ORAT. MENTALI. 73

Capitulum & ob
piti de
um cur
præce
tim de
Paulus
ad cul
tionem
ins
ans au
etur pa
Christi
sum,
st. cu
lla aie
at ope
ratio
dici fi
ne ita
quod
dicitur
beat,
utem
qui in
tamē
io, cū
nulla

nulla sit quæ excuset causa. Cū enim huius causa sit ipsa reuerentia, quæ Deo debetur, quod inter orandum is compelletur, & videntium ædificatio atque exemplum etiam Deo priuatim orando eadem reuerentia debetur, & non minus hic ædificandi sunt videntes, licet, quando priuatim oratur iustiores subesse causæ queant, cur nulla sit irreuerentia aut fraudalizatio proximi, operto orare capite. at vbi huiusmodi causæ non subsunt, consentaneum videtur, vt hac etiam cum reuerentia oratio priuata fiat.

Quantum autem ad corporis sitū spectat, qui ratione ætatis aut prædebilitate corporis in oratione perseverare nequeunt, neu quietè eandem peragere, nisi sedeant, iustam sedendi rationem habent. at videant, vt ea sit sedis humilitas ac demissio, vt ea ipsa voluntatem reuerenter se gerendi, ac non quiescendi, sed melius orandi gratia se sedere testetur. Qui verò ætatē & vires habet, & firmo sūt corpore, dent operā, vt genua
D fl. ctant,

flectunt, aut in pedes consistunt, quod duo situs reuerentiam insignem testantur, & in Ecclesia sunt usitati. Dionysius Carthusianus in hac materia multum versatus, situm ad orandum aut meditandum aptissimum esse vult stationem. Diuus Bonaventura autem ad orationem, quod per affectum amoris ad Deum anima ascendere vult, eique se vnire, aut esse necessarium aut stare, aut genua flectere, & omnium conuenientissimum iudicat, rectum consistere, ut corporis situs animæ intentioni cooperetur. Vocat autem id ipse necessarium, quod permagni refert & cōsentaneum est. At quando oratio futura est diuturnior, illos qui genua flectunt, aut erecti consistunt (vt diximus,) par etiam est, cubiti aut pectore rei alicui firmæ niti, ut ita quieti orationem peragere queant. Nam quamuis oratio cum reuerentia decurrenda sit, ita tamen fiat oportet, vt anima quieta & ijs quæ meditatur attenta sit. Si verò quis flectendo standoque notabilem molestiam

De con-
templ. lib.
1. art. 24.
In mysti-
Theol. c. 3.
par. 3.

DE ORAT. MENTALI. 75

llestiam aut laborem sentiret, in causa esset, cur ipsa inquieta foret aut turbaretur, atque ita benè meditari non posset. Proinde medium accipiendum est, ut scilicet flectens aut stans innitatur alicubi, aut solo se affigat prostratus, aut alium humilitatis indicem situm induat, ut debita cum reuerentia coram Domino agens, cum quiete & serenitate mentis orare & diuina mysteria meditari queat.

Dicet forsan non nemo, parum exteriorem corporis reuerentiam referre. Sed errat; nam quamuis precipua reuerentia & religio in anima consistat, & si homo plura præstare nequeat, hæc sufficiat; tamen etiam necessaria magnique momenti & utilitatis est ipsa corporis reuerentia si & illâ habere quis possit. Primum quidem, quod, teste Chrysofomo,

*Metaphra,
in eius vita.*

anima plurimum per habitum & positionem exteriorem corporis moueatur & plerumque à corpore bona & mala ipsi animæ dispositio accedat; ut alibi virtutem humilitatis

In libello de imitat. B Virg c. 6. tis exterioribus actibus & exercitijs humilibus corporis parari diximus; ita reuerentia exterior corporis ad interiorem animæ reuerentia multum adiuuat. Adhæc, cum corpus humilitatem & reuerentiam oratione præfert, indicat, & animam humilem ac reuerentem esse; vna namque dependet ab altera. Et propterea exterior in orando reuerentia, ad proximi, qui sola exteriora intuetur, ædificationem mirificè conducit, qui si nullam in orante humilitatem aut reuerentiam exteriorem videat, nihil omnino videt, quod ædificet: quin imò parum deuotionis & reuerentiæ subesse in animo qui non videtur credit, quando in exteriori quod videtur, ea deest. Adhæc, quoniam corpus hominis non minus Dei creatura est, quam anima, & in exterioribus istis motibus libero arbitrio obnoxium est, & libertatis particeps; hinc Deo tam hunc quam illum cultum, & tam corporis quam animæ debemus reuerentiam. Quapropter maximè
con-

VIII.
ercitij
ximus
oris ad
mul-
corpus
a ora-
imam
s vna
t pro-
eren-
riora
rificè
e hu-
erio-
idet,
de-
in a-
uan-
de-
omi-
quã
oti-
, &
eam
am
re-
mè
on.

DE ORAT. MENTALI. 77

cōsentaneum est, vt anima illum in-
terim dum oramus venerantes, ve-
neremur & corpore, cum & hanc
Deus exigat reuerentiam, eaq; miri-
ficè oblectetur, ac multum apud eius
maiestatem promereamur, quando
cum veræ mentis pietate corpus et-
iam coram ipso prosternimus & hu-
miliamus.

Considerandum adhæc, sicut ve-
ra animæ deuotio, & præcipuus quæ
oratione speramus fructus, speciale
Dei donum est, ac donum quidem
maximum, & dignissimum, quodq;
omnes hominis vires naturales ex-
cedit: quando hominem inter oran-
dum conari ipse videt, quod natu-
ralibus eius viribus conformius est,
quodq; facilius exequi potest, qua-
lia sunt exterior corporis reueren-
tia & humilitas, aliæq; loci & tem-
poris circumstantiæ; tunc ipsius ho-
nitatem & misericordiam, ad prin-
cipale ac primarium, quodque à na-
turalibus hominis viribus non de-
pendet, qualia sunt deuotionis gra-
tia, lux, & diuini amoris suauitas,

quæ supernaturalia & diuina dona sunt, quæ dat ijs, qui illius gratia magis se disponunt, concedendum ueri. Atque hoc est, quod in Euangelio Dominus ait. *Omni enim habebit, & abundabit*: id est, qui quæ habet rectè utitur, & quæ potest iuxta vires suas agit, & diuino cooperatur auxilio, gratias ei Deus dona augebit: qui uerò in ijs quæ potest, negligens fuerit, etiam ipsa quod habet, illi auferetur. Cõsiliu hoc de exteriori in oratione adhibenda reuerentia, & diuina misericordia, quæ hoc modo acquiritur, benè sigillatimque exposuit *Cassianus Arelatensis* Episcopus his uerbis. Qui orat, nisi corporali infirmitate impediatur, videat, ne negligentia & inertia se humilare obliuiscatur, genu flectendo, & in terra se prosternendo: qui autem præ infirmitate ualitudine flectere non potuerit, caput inclinet, & cogitet, hac publicanum, qui oculos in cœlum sustollere nõ audebat, sed à longe suas caput deiiciebat & pectus feriebat, humi-

Matth. 25.

Hom 30. in bibliot. Sacra.

DE ORAT. MENTALI. 79

humilitate misericordiam à Deo
impetrasse. Et profectò, is suorù pec-
catorum grauitatem prout oportet
non sentit, qui cùm potest, se non
prosternit nec inclinat in terram,
quo eorum veniam consequatur.
Hæc quidem Cæsarius. Atque hic om-
nium Sanctorum, vti mox videbi-
mus, spiritus fuit.

CAP. I X.

*Sacra scriptura auctoritatibus &
Sanctorum exemplis, quanti reue-
rentia hac exterior referat, confir-
matur.*

ETSI fideles omnes norint &
fateantur, bonum esse, oratio-
nem, tum vocalem, tum men-
talem exteriori hac reuerentia ex-
ornare; tamē, quòd particulare Dei
donum sit, quod sanctis suis ille cõ-
municare solet, nosse quanti hoc ad-
ritè orandum & ingentes à Deo gra-
tias & misericordias obtinendas,
referat & conducatur, consentaneum
visum est hanc veritatem illorum
exemplo confirmare, quos vt tales